

# BOG NA DOSEGU DUŠE

POGOVORI, ZAPISKI IN PISMA  
NICOLASA HERMANA,  
POZNANEGA POD REDOVNIM IMENOM  
BRAT LOVRENC OD VSTAJENJA

Prevod  
KARMELIČANSKI SAMOSTAN MIRNA PEČ  
in  
PRIMOŽ MEGLIČ



**»Da bi bili z Bogom, ni treba biti vedno v kakšni cerkvi.  
Vsak lahko v svojem srcu sezida tiho kapelico,  
v katero se od časa do časa umakne in se tam ponižno,  
skromno in v ljubezni pogovarja z Bogom.  
Vsak človek more tako govoriti z Njim,  
nekdo več, drugi manj.  
On ve, koliko mi zmoremo.  
Torej začnimo!«**

Brat Lovrenc od Vstajenja (Nicolas Herman)

## PONUJENO DUŠI

Vse bolj dojemam, da je za krščansko duhovno življenje izjemnega pomena stalna povezanost z Bogom. Pavlova trditev »v njem živimo, se gibljemo in smo« (Apd 17,28) je svetopisemska navdihnjena resnica, zato je res mogoče trajno doživljati Božjo navzočnost. Podobno vsebino izraža misel, da je treba vedno moliti in se nikoli ne naveličati (Lk 18,1; 1 Tes 5,17). Tudi pod »vedno molitvijo« razumemo to preprosto držo bivanja v Božji navzočnosti. Vse kaže, da bi to naj bila povsem naravna in spontana življenjska drža človeka, a konkretno življenje kaže, da jo je v današnjih pogojih življenja težko, celo zelo težko, doseči. Mnogi menijo, da je sploh nemogoča. Iskreno menim, da tudi v pastoralni skrbi za vernike premalo storimo, da bi jih uvedli v takšen stil življenja vere. Zato sem zelo hvaležen karmeličankam samostana v Mirni Peči in g. Primožu Megliču, ki so prevedli in slovenskemu bralcu ter verniku dali v roke to dragoceno knjižico brata Lovrenca od Vstajenja, ki s svojim pričevanjem življenja v Božji navzočnosti z vso preprostostjo uči in bralca uvaja v to veliko skrivnost in milost. O njenem pomenu lepo pravi:

»Potrebno je, da smo vsi vsak dan, vsako uro prežeti z Božjo navzočnostjo. To je, da smo z Njim vedno in nenehno povezani. Ali ni neumnost zanemarjati pogovor in odnos z Bogom in biti namesto tega

obremenjen s kakšnimi otročarijami in igricami? Če dušo napolni vzvišeno pojmovanje Boga in če se mu duša resnično preda, bo našla veliko radost.« Po tej radosti, sreči, vsi hrepenimo. Človek je tako majhen, da si ne more omogočiti sreče sam; a tudi tako velik, da ga ne more nič drugega zadovoljiti kot Bog sam. To radost imamo vsak trenutek »na doseg duše«, a si jo tako redko »privoščimo«, mnogi pa sploh nikoli.

Brat Lovrenc v svojih pogovorih pokaže preprosto in edino možno pot, ki vodi do tega cilja: vse delati zaradi Boga in v Bogu: »V vsem sem se trudil, da sem deloval samo iz čiste ljubezni do Boga in zaradi nobene druge želje. Odkar sem kot gibalo svojega delovanja sprejel, da vse delam iz ljubezni do Boga, ne skrbim več za to, ali bom preklet ali zveličan. Od takrat se dobro počutim. Zadovoljen sem, če smem iz ljubezni do Boga pobrati tudi eno samo slamico s tal. Od Boga ne zahtevam darov; iščem samo Njega in nič drugega.« V nekem trenutku me je prešinila misel, da je to delce zahodna različica *Pripovedi ruskega romarja*, ki govori o istem cilju človekovega življenja.

Naj vsakega bralca in premišljevalca zapisanega v tej knjižici vodi Sveti Duh ter ga privede v stanje, ko se bo njegova duša mogla povsem podariti Bogu in sprejela milost bivanja v Božji navzočnosti.

In Božji blagoslov bodi nad vsemi!

+ Marjan Turnšek  
*upokojeni mariborski nadškof*

# BRAT LOVRENC OD VSTAJENJA – UČITELJ ŽIVLJENJA V IZKUŠNJI BOŽJE NAVZOČNOSTI

## UVODNE PRIPOMBE K HRVAŠKI IZDAJI

### 1. O različnih izdajah in ponovno odkriti vrednosti

Dejstvo, da je bil Nicolas Herman – z redovnim imenom brat Lovrenc od Vstajenja, karmeličan – v našem okolju skoraj popolnoma neznan in da v našem jeziku pred izidom te knjige (tudi po tristo letih od njegove smrti) nismo imeli nobenega njegovega spisa, bi moglo koga privedi k sklepu, da njegova duhovna misel najbrž ni pomembna. A to ne drži. Njegovi *Zapisi* so znani po vsem svetu in njegove duhovnosti ne cenijo samo med katoličani, ampak je zelo čislana tudi v ekumenskem in medverskem prostoru in jo sprejemajo tudi krogi, prežeti s splošno sekularno miselnostjo.

Čeprav je bil brat Lovrenc javnosti, zlasti na Zahodu, poznan že takoj po svoji smrti, so njegovo sporočilo pozneje v nekem smislu na novo odkrili. Po dveh izdajah (1692 in 1694), ki ju je opat De Be-

aufort objavil takoj po smrti brata Lovrenca, so izšle še druge izdaje v francoščini, angleščini in nemščini. Odkar je Španec Miguel de Molinos (1628–1696) sprožil kvietistično smer v duhovnosti, so bili spisi brata Lovrenca objavljeni še dvakrat: leta 1697 (Pariz) in 1699 (Köln), a je treba takoj omeniti, da brata Lovrenca tudi pozneje »kvietistične« in »pietistične« smeri niso posebej uporabljale pri poudarjanju svoje subjektivistične usmeritve: njegova duhovnost ima podlago v varnih temeljih karmeličanskih izvirov in v zanesljivih naukih Cerkve.

Slavni filozof in protestantski mistik Pierre Poi-ret (zagovornik Madame de Guyon) je leta 1710 pripravil novo izdajo Lovrenčevih spisov. Po tej izdaji so se v francoščini spet pojavili šele leta 1934, v pariški izdaji, ki jo je uredil Louis van den Bossche.

V Angliji so spise brata Lovrenca objavili večkrat (v letih 1724, 1741, 1755, 1824, 1855 in 1887), v različno naslovljenih izdajah.

Kasneje, leta 1829, jih je v nemščino prevedel poznejši kölnski nadškof Clemens August baron von Droste zu Vischering, in sicer z naslovom *Življenje brata Lovrenca od Vstajenja*. Med nedavnimi nemškimi izdajami njegovih spisov je treba omeniti *Pravo veselje* (Nicolas Herman, *Die wahre Freude*, Zürich 1969) in *Blizu si mi* (*Du bist mir nahe*, München 1949, 1961, 1977, 1979) ter *Zbrana dela brata Lovrenca od Vstajenja* (*Bruder Lorenz von der Auferstehung: Gesammelte Werke*), Dunaj 2006 (2. izdaja).

Povedali smo že, da v svetu zanimanje za dela brata Lovrenca spet narašča. Vendar bralcu, ki pri

njem hoče najti odgovore na osebna vprašanja, to najbrž ne bo veliko pomenilo. Ne bo pomislil, kakšno vrednost imajo čedalje pogostejše izdaje knjige, po kateri segajo mladi in starejši, intelektualci in povprečno izobraženi. Ne bo ga ganilo niti to, da so spisi brata Lovrenca v Indiji ena izmed najbolj branih knjig Zahoda. Koliko knjig je razglašanih za »najbolj brane« in »najbolj priznane«, a ko jih preberemo, smo razočarani! Ne moremo se izogniti vprašanju: kaj toliko ljudi najde pri bratu Lovrencu, da ga tudi še po tristo letih z vznemirjenjem prebirajo? To vprašanje zagotovo zahteva kompleksen odgovor, a kljub temu se bomo tu omejili zgolj na omembo tistega, kar je najpomembnejše za razumevanje tega pojava.

Na Zahodu (in to ne samo med verniki) narašča zanimanje za pojav mistične izkušnje kot protiutež vsakršnemu enostranskemu filozofskemu, znanstvenemu in tehnološkemu pozitivizmu.

Lovrenčev slog je preprost: bil je »navaden brat kuhar« in ni imel visoke izobrazbe. S samim načinom pisanja torej nagovarja potrebe najširših slojev sodobne družbe. Poleg tega je bil Lovrenc človek, ki ni le iskal, ampak je tudi našel popolno uresničitev in je pokazal, da je v življenju mogoče doseči, za kar mnogi mislijo, da je utopija ali metafora. Čeprav je živel v 17. stoletju, ne čutimo časovne razlike med njim in nami, kot se pogosto dogaja pri delih nekaterih drugih pisateljev. Preprostost in neposrednost sloga, odsotnost odvečnih besed in osredotočenost na bistveno nam dajejo občutek, da beremo delo sodobnega avtorja.